

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Det lyder da interessant, at meldingerne, der kommer herfra, er andre, end hvad vi kan læse ud af teksten i beslutningsforslaget. Men derudover vil jeg selvfølgelig henvise til udvalgsarbejdet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at jeg synes, at hr. Karsten Nonbo som medforslagsstiller fra partiet Venstre i løbet af debatten om det forslag, vi behandler nu, har udvist en meget, meget heroisk adfærd med henblik på at virke som fredsbevarende styrke mellem de forskellige fløje her i Folketinget, og det synes jeg i hvert fald under alle omstændigheder skal siges. Hr. Karsten Nonbo er de gode viljers repræsentant, og jeg siger tak for det.

Det næste, jeg vil sige, er, at i Det Radikale Venstre er vi enige i hensigten med dette forslag, nemlig en hurtig rettergang, en hurtig domfældelse, en hurtig afsoning, en hurtig sanktion og konsekvens, når der begås lovovertrædelser især af unge mennesker, som gerne skulle føle, at de nu er på vej ud i noget skidt, og at det helst ikke skulle fortsætte.

Derfor er jeg enig i formålet, nemlig at man har konsekvens over for unge lovovertrædere, så de ikke kommer ud i en kriminel løbebane.

Men der er jo altså også nogle forbehold. Jeg har to spørgsmål til hr. Karsten Nonbo. Det er for det første angående aldersgrænserne.

Jeg har undret mig lidt over aldersgrænsen på 23 år. Det er muligt, der er en begrundelse for det. Men vi har jo i forvejen den kriminelle lavalder – den skal vi også diskutere senere i dag – og den er på 15 år. Og så har vi en myndighedsalder på 18 år. Men alderen 23 år har jeg ikke nogen særlig begrundelse for. Jeg troede faktisk, det var sådan, at hvis man var over 18 år, var man at betragte som en voksen, fuldgroet person, og så måtte man altså tage de konsekvenser, som andre voksne kriminelle tog. Det første spørgsmål er altså om alderen.

Det næste spørgsmål er så – nej, det er ikke noget spørgsmål, men bare en konstatering af, at den sanktion, som er beskrevet her, den meget korte og hurtige fængselsstraf, er vi i Det Radikale Venstre ikke enige i.

Vi har hørt politidirektøren for København, Hanne Bech Hansen, fremsætte forslaget, men vi har også hørt de advarsler, der har været med at gennemføre et sådant forslag. Det er blevet sagt, at man skal passe på med at sætte helt unge mennesker i fængsel. Man risikerer faktisk, at de synes, det er ret sjovt. Man risikerer, at de synes, det jo ikke er så slemt, og navnlig her, hvor der står: Man skal kun sidde ganske kort tid, og man skal godt nok være alene, men man skal have mulighed for at få besøg af kommunale sagsbehandlere, SSP-arbejdere og forældre.

Det kan jo være, at det der korte ophold i fængslet i virkeligheden næsten bliver, jeg vil ikke sige en ferie, men i hvert fald ikke bliver noget, der er særlig afskrækkende.

Hvis det skulle være afskrækkende, skulle det være i et rigtigt fængsel sammen med voksne, og det ville måske i virkeligheden virke forrånde og virke yderligere tillokkende til at fortsætte med de gale streger.

Så jeg tror simpelt hen ikke på den sanktion.

Men derfor er jeg alligevel interesseret i, at vi får et samarbejde med Venstre om at nå effekten, nemlig at vi får bremset ungdomskriminaliteten. Det formål tror jeg vi kan være enige i alle sammen.

Men den type sanktion her med de korte fængselsophold tror jeg simpelt hen ikke på.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg tror netop ikke, at det vil straffe, hvis man sætter dem sammen med andre, som fru Elisabeth Arnold siger. Så tror jeg netop, de vil komme ind i et jubelkor.

Jeg tror, at det ville være godt, hvis de kommer ind 1-3 dage og får ro i sjælen, får lidt tid og ro om ørene til at tænke sig om og snakke med konstruktive mennesker som deres forældre og deres SSP-medarbejder fra skolen og deres sagsbehandler. Det lige at få ro et par dage ville være godt.

Med hensyn til fru Elisabeth Arnolds spørgsmål om aldersgrænserne: Når jeg skriver straf, er det for mig en selvfølge, at det er 15 år som nedre grænse, for vi straffer ikke nogen under 15 år. Den øvre grænse er hentet ud fra, at man i sociallovgivningen er gået højere op med hensyn til at hjælpe unge mennesker i gang. Derfor har vi valgt 23 år, som er den øvre grænse for, hvornår man socialt går ind og hjælper unge mennesker. Den er hævet, og det er forklaringen på det.